

Τα χνάρια του χρόνου καταγράφει η Γεύσω Παπαδάκη στα έργα της περιόδου 1992-1996, έμμεσα εξυμνώντας την ομορφιά της φθοράς. Χαλάσματα, διάσπαρτα στο ελληνικό τοπίο, με κατεστραμμένες πόρτες, κέντρισαν το ενδιαφέρον της ζωγράφου που άρχισε να απεικονίζει τις ξύλινες επιφάνειες με τα ανεξίτηλα σημάδια του χρόνου επιχειρώντας να αγγίξει τα μυστικά που κρύβονται πίσω από αυτές.

Αυτή η διεξόδου στο βιωμένο παρελθόν των άλλων ανθρώπων μεταφέρεται στις πρώτες ακουαρέλλες της ενότητας μέσα από τη ρεαλιστική καταγραφή των αρχιτεκτονικών υπολειμμάτων, σε ένα ονειρικό περιβάλλον, το οποίο αποτυπώνεται φευγαλέα και υπαινικτικά στο χαρτί.

Η τάση για αφαιρετική απεικόνιση, σταδιακά, επικρατεί στα έργα της ζωγράφου που εγκαταλείπει την εύληπτη αφήγηση της εικόνας και στρέφεται στην περιγραφή της ύλης. Χρησιμοποιώντας μικτές τεχνικές και εξωζωγραφικά υλικά, η Γεύσω Παπαδάκη δημιουργεί επίτοιχα έργα και μεταφέρει, αυτή τη φορά, μέσα από τη ματιέρα και την πατίνα της ανάγλυφης επιφάνειας, την αίσθηση της φθοράς. Τα αλληπάλληλα στρώματα που "κτίζει" και τα αφηρημένα, μορφολογικά συμβάντα που προβάλλουν μέσα από αυτά, παραπέμπουν σε παλίμψηστα, στα *a priori* εκείνα σύμβολα της αδιάλειπτης πορείας του ανθρώπου στο πεδίο του χρόνου. Στα πιο χαρακτηριστικά έργα της, η Παπαδάκη κάνει χρήση αυτούσιων ξύλων, σε ακανόνιστα σχήματα, και εκμεταλλεύεται τη φυσική υπόστασή τους για να συλλάβει τα μεταφυσικά ίχνη από το παρελθόν. Φλούδες ευκάλυπτου, κομμάτια από τσουβάλια και εφημερίδες επικολλώνται σε λείες και ανώμαλες επιφάνειες, δημιουργώντας διαφορετικές υφές στο ίδιο έργο, ενώ χαράγματα, ξυσιάματα και ελεύθερες χειρονομίες καταγράφονται αυθόρμητα και εκπέμπουν έντονη συναισθηματική φόρτιση.

Από την παράσταση έως την κατάργηση της αναγνώσιμης, διηγηματικής εικόνας, η Παπαδάκη ξυπνάει μνήμες και συνειρμούς καθώς συνεχίζει να ανιχνεύει πιστά την έννοια του κύκλου της ζωής και της ροής του χρόνου.

"Σίφνος",
"Sifnos",

μικτή τεχνική, 60X15 εκ.
mixed media, 60X15 cm